

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἰπιδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Τετάρτη
τοῦ Μάρτη.

Ποῦντος διακόσα δύο καὶ σαράντα
κι' ἀπρόοπτα ἐπέρχονται συμβάντα.

Συγκάσεις Βουλῆς
μετὰ σπουδῆς πολλῆς.

Ἰδόντες ὅτι πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
νὰ τελεσθοῦν οἱ ἑνδοξοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι,
καὶ ὅτι πρὸς εὐπρέπειαν καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ θρόνου
ὀφείλει πρώτη κι' ἡ Βουλὴ τὸ χρέος τῆς νὰ κάμῃ,
ψηφίζουσα πρὸς τὸν σκοπὸν τὰν ἀλόγα ποσά,
ἔσθ' ὅτε δὲ χαρίζουσα καὶ δῶρα περισσά.

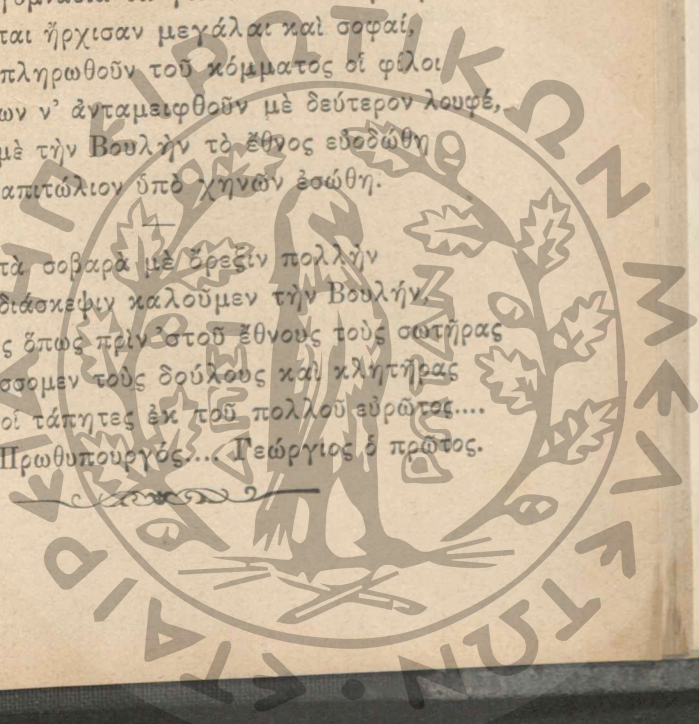
Ἰδόντες ὅτι πρόκειται νὰ τελεσθῇ συγχρόνως
καὶ ἡ τῆς βασιλόπαιδος γαμήλιος χαρά,
καὶ ὅτι δὲν θά δυνηθῇ παντάπασιν ὁ θρόνος
νὰ διαθέσῃ δι' αὐτὴν καὶ κάλπικο παρᾶ,
καὶ ὥς ἐκ τούτου ἡ Βουλὴ ὀφείλει τῶν Ἑλλήνων
νὰ δώσῃ προίκα κι' εἰς αὐτὴν καθὼς 'στὸν Κωνσταν-
τῖνον.

Ἰδόντες ὅτι πρόκειται νὰ λάβῃ πλέον πέρας
κι' ὁ νέος σιδηρόδρομος τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
καὶ ὅτι τώρα κατ' αὐτὰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας
θὰ γίνουν κι' ἄλλα πράγματα, ποῦ εἶναι νάπορήσης,
πρὸς δὲ κι' ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν,
ἂν τοῦ θεοῦ ἡ πρόνοια δὲν λείψῃ ἀφ' ἡμῶν.

Ἰδόντες ὅτι πράγματι ἐπλούτισε τὸ γένος,
πῶς καὶ ὁ γυψ ὁ Κορωνιδὸς ἐπλάκωσε βαμμένος,
πῶς ρίπτονται εἰς τὰς ὁπὰς παντὸς οὐρητηρίου
χρεώγραφα ἑταιριῶν καὶ μετοχαὶ Λαυρίου,
πῶς 'στοὺς μεσίτας κατ' αὐτὰς σουρτοῦκο δὲν ἀφίνει
τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Τράπεζα ἐκεῖνη.

Ἰδόντες πῶς γυμνάσια θά γίνουν τὸν Ἀπρίλη
καὶ πῶς μελέται ἤρχισαν μεγάλαι καὶ σοφαί,
ὅτι καλὸν νὰ πληρωθοῦν τοῦ κόμματος οἱ φίλοι
κι' οἱ κόποι των ν' ἀνταμειφθοῦν μὲ δεῦτερον λουφέ,
πῶς πάντοτε μὲ τὴν Βουλὴν τὸ ἔθνος ἐδοῦθη
καὶ πῶς τὸ Καπιτώλιον ὑπὸ χηνῶν ἐσώθη.

Δι' ὧν αὐτὰ τὰ σοβαρὰ μὲ ἔρεξιν πολλὴν
εἰς ἕκτακτον διάσκεψιν καλοῦμεν τὴν Βουλὴν,
καὶ πεποιθότες ὅπως πρὶν 'στοῦ ἔθνους τοὺς σωτήρας
ἀμέσως διατάσσομεν τοὺς δούλους καὶ κλητῆρας
νὰ τιναχθοῦν οἱ τάπητες ἐκ τοῦ πολλοῦ αὐρώτος...
Τρικουπῆς ὁ Πρωθυπουργός... Γεώργιος ὁ πρῶτος.

Φασουλής και Περικλέτος.
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κλαίω πικρά...
Π.—Γιγί, μωρέ;
Φ.—Μές 'στά καλά μας ελα
κι' αυτό το Κοντούαρ ντ' Έσκοντ' ετίναζε τὰ κώλα.
Π.—Μὰ τοῦτο τὸ ἐγνώριζα κι' ἐγὼ ἐκ τῶν προτέρων.
Φ.—Βαβαί!... πολλοὶ ἐχάθησαν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων
καὶ μένουν ἄνευ ὁδοῦ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις...
καὶ πρῶτος ὁ Γεννάδιος, τοῦπικλὴν Ἀναστάσης,
πρὸς δὲ οἱ Φαρμακόπουλοι ὑπέστησαν ζημίας,
ἀλλὰ κι' οἱ Παγανέληδες θὰ ἔπαθαν ὁμοίως.
Οὐ μὴν κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, τὴν ἔπαθα ὁ τάλας
κι' ἀπώλεσα 'στὸ Κοντούαρ ποσότητας μεγάλας,
καὶ τώρα πῶς δὲν ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω
κι' οὐδὲ μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἐξομαλύνω.
Π.—Καλὰ νὰ πάθης, μασκαρά, ποῦ δὲν 'ρωτᾷς κι' ἐμένα,
καὶ ἡ περιουσία σου πηγαίνει 'στὰ χαμένα.
Φ.—'Αλλὰ ἐσύ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἔπαθες ζημίαν;
Π.—'Εγὼ ἐπρόδλεψα, μωρέ, αὐτὴν τὴν τρικυμίαν,
καὶ τὴν περιουσίαν μου ἐτράδηξα ἐγκαίρως
καὶ τὴν ἐτοποθέτησα εἰς ἀσφαλὲς τι μέρος.
Φ.—Σὶκ τράνσιτ μούντι γκλόρια... καπνὸς τὰ μεγαλεῖα...
ὁ κόσμος ἐμουφλούζεψε... καταστροφή τελεία...
ἄς ἔλθ' εἰς ὅλους κι' εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Κυρίου...
Π.—Θαρρῶ πῶς εἶχες, μασκαρά, καὶ μετοχὰς Λαυρίου.
Φ.—'Εξημιώθην κι' ἐξ αὐτῶν, βρὲ Περικλῆ, μεγάλως
κι' ἀπὸ τὴ μύτη μου ξυνὸς ἐδῆλκε καὶ ὁ μπάλος,
καὶ θὰ περάσουν δύο, τρεῖς καὶ περιπλέον χρόνοι,
ποῦ δὲν θὰ γίνῃ σουαρές 'στὸ νέο μου σαλόνι,
καὶ θὰ θρῆνῃ τὴν τύχη μου κλειστὸς 'στὴν καμαρά μου...
Π.—'Εγὼ μωρέ, σ' ἦν Πάγκ-Οδίνγκλ θὰ βάλω τὸν παρᾶμου.
Φ.—'Εξασφαλίσου, ἀδελφέ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃς,
ἐὰν δὲν θέλῃς αἰτοῦς 'στὴν ψάθα ν' ἀποθάνῃς.
Οἱ ἄνθρωποι κατήντησαν ἐξώλης καὶ προώλης,
ἢ δὲ ληστεία νέμεται τὰς κώμας καὶ τὰς πόλεις,
καὶ βλέπω τὰ συντρίμματα κατακλυσμοῦ μεγάλου...
ἐντεῦθεν μὲν τὸ Κοντούαρ, τὸ Λαύριον ἐξ ἄλλου...
τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ Τράπεζα καὶ ἄλλαι...
εἰς ὑπονόμους καὶ ὅπως τὰ χρήματά σου βάλε.
'Αν βλέπῃς 'Ισοζύγια κι' εὐτυχίων πληθώραν
κι' ἀνθοῦσαν καὶ προκόπτουσιν τὴν ἐνδοξὸν μας χώραν,
μὰ βλέπε καὶ τοὺς Κορωνιδοὺς καὶ κάνε τὸν σταυρὸ σου
καὶ κρύβε εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς τὸν θησαυρὸ σου,
'Ἄς ἀπιστῶμεν 'στὰ καλά ἐμεῖς οἱ παροδῖται...
ὁμογενεῖς ὀπίσω μας κι' ἐμπρὸς μας λωποδῖται.
'Οπόταν βλέπῃς ἀγαθὰ νὰ εἶσαι τσαναμπέτης,
ὅταν ἀκούῃς τὸ καλὸν, κακὸν νὰ ὑποθέτῃς,
ἀπόφευγε πολὺ τὸ φῶς καὶ στέρεψε 'στὸ σκιδῶμα,
κι' ἄς βλέπωμεν τὰ πράγματα κι' οἱ δύο ἀντιστρόφως.

- 'Εν τούτοις ἦλθε κι' ἡ Βουλὴ πιστὴ πρὸς τὸ κατῆκε
καὶ Πρόεδρον ἀνέδειξε καὶ πάλιν τὸν Ἀνδρίκον,
ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος παρὼν δὲν παρευρέθη,
διότι μέχρι σήμερον διατελεῖ ἐν μέτῃ
δι' ὅσα ἤκουσε καλὰ ἐπὶ τῇ ἐρρητῇ του...
προσῆλθον δὲ οἱ φίλοι τοῦ μετὰ χαρὰς ἀρρίτου
καὶ στέφανα ἐπέθηκαν 'στὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐλα
κι' ὁ Θεοδώρης ἐγινε μπαξές καὶ περιόβλι,
καὶ τόσα ἐπετέθησαν εἰς τὸν Βουλγαροκτόνον,
ποῦ μόλις ἦτον ὀρκτὴ ἢ κεφαλὴ τοῦ μόνου,
τὴν κεφαλὴν τοῦ δ' ἐκβαλὼν ἐκ μέσου τῶν στερῶν
ἀπέτεινε προσφώνησιν θερμὴν 'στὸν Καραπίνον,
κατόπιν δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐλα
κι' ἐκ νέου ὑπενώμισε τὸν Στήλμαν καὶ τοὺς ἑταίρους
καὶ κεραυνοὶ ἐδύλοντο τὰ μάλα σμερδαλέα
κατὰ τῆς λαίδης Γκέροσε κι' αὐτῆς τῆς Γκαλουέ,
ποῦ ἄρον ἄρον ἐφθασαν εἰς τὰς Ἀθήνας πάλιν
νὰ ἐπιτείνου τῶν φρενῶν τὴν σύγχυτιν καὶ ζάλην.
Τοιαῦτα ὁ Θεόδωρος προσεῖπε θυμωμένος,
καὶ ἡ βιογραφία τοῦ ἐγγράφῃ ἐσπευσμένως,
καὶ ὡς ἐνδιαφέρουσα παρ' ὅλων ἐξήτειτο
καὶ δὴ δὲκαίρας κατ' ἀρχὰς 'στοὺς ἐρόμους ἐπώλειτο
ἀλλ' ὕστερα ἐξέπεσε κι' ἐκεῖνη 'στὸ παζάρι
καὶ ταρμαῖ ἐτύλιγαν καὶ κόκκινο χαδύρι.
Οὐχ ἦττον καὶ ὁ Στάικος ἐργάζεται συντόμως,
τὴν νύκτα δὲ κατέρχεται 'στὰς ὑπονόμους μόνος,
ὡς ἔχων δὲ δικαίωμα νὰ δέσῃ καὶ νὰ λύσῃ
τὰ τόσα χαρτοπαίγνια ἐδύλθηκε νὰ κλεισθῇ,
μὰ εἰς τὰ τρεχάματα πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντο,
γιατί, κι' ἂν μέλουν ἀνοικτά, κανεὶς δὲν βάζει πόνη
διότι ἐμουφλούζεψε ὁ κάθε πατριώτης...
Π.—'Αλίθεια κι' ὁ Καμπούργιλος πῶς ἐγινε ἐπὶ τῇ;
Φ.—'Εδιδάσσα πῶς ἐγινε κι' αὐτὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει,
ἐφ' ᾧ συγχαρητήρια κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ στέλλει,
ἀλλ' ἄς μὴν καμαρώνεται τὸ πρᾶγμα μέγα κρῖνον,
διότι ἐγινε κι' ἐγὼ προτῆτερ' ἀπ' ἐκεῖνον.
Π.—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, ἐκ μέσης τὴν συγχαρῆ
Δὲν ξέρεις ἄλλοτε τίποτε;
Φ.—Πρὸς τὸ παρὼν δὲν ξέρω.
Π.—Δὲν ἐμαθες ποῶς θὰ γενῇ Μητροπολίτης τώρα;
Φ.—Περὶ αὐτοῦ τὸν Δαμκλᾶν καὶ τὸν Παυλῖον ἔρα,
οὐχ ἦττον τὸ ἀξίωμα φρονῶ πῶς θὰ γυρέψουν
κι' ὁ Σγούτας καὶ ὁ Κορωνίδης, ὁπόταν μουφλαροῦν
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς
μολὼν λαβὲ τὸ ξύλο σου νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς.
Π.—'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα 'στὴ ράχη σου, βουδᾶ
διότι ἔχεις νὰ τῆς φᾶς ἀπὸ τὸ καρναβόλι.

Τσελιγκάδες, Φασουλῆς,
κι' ὁ Τρικούπης ὁ πολὺς.

('Στὸ Ὑπουργεῖον ἐξαφνα τῶν Οἰκονομικῶν
βλαχτοποιμένων σύνταγμα πηδᾷ ὀρμητικόν,
κι' ἀκούονται τρεχάματα καὶ κτύποι καὶ ἀντάραις,
καὶ 'στὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν κλητῆρες ἀναγγέλλουν
πῶς Τσελιγκάδες ἐρχονται μὲ γκλιτσαὶς καὶ μὲ λήραις
καὶ μίαν χάριν ἀπ' αὐτὸν κατεπειγόντως θέλουν.
'Ο δὲ Τρικούπης παραιτεῖ μελέτας σοβαράς
καὶ σπεύδει πρὸς ὑποδοχὴν μετὰ πολλῆς χαρᾶς,
καὶ σπώνεται πρὸς χάριν τῶν πολυτίμων χαλῶν
κι' οἱ Τσελιγκάδες ἐρχονται μετὰ τοῦ Φασουλῆ,
ἐκεῖνος δὲ 'στὴν αἴθουσαν μὲ τρόπον τοῦς εἰσάγει,
ἀλλὰ ἐμβλινουν μὲ αὐτοὺς κι' ὀκτῶ ἐννέα τράγοι,
ἐνθ' ἀπ' ἐξω τῶν βοσκῶν φωνάζουν τὰ κοπάδια
ἀπὸ γιδύρια, πρόβατα, κασίδια καὶ γελᾶδια,
καὶ γίνεται ἀνάστατον τὸ Ὑπουργεῖον ὅλον
μὲ τὴν ἐπιλοκῆψιν αὐτὴν τῶν ἀγαθῶν αἰπόλων.)

Τ. Α'—Γιὰ σου, ὀρε κύρ Προῦεδρε...

Β'—

Γ'—'Ορσι γιαιοῦρτι κάμπουσο...

Δ'—

Ε'—'Ορσι κὶ φρέσκου βούτυρο...

Τεχ σου, ὀρε Κεφάλι.

'Ορσι κὶ 'λίγου γάλα.

Νά! κὶ μουξήθρα 'λίγη-
ζ'—Κὶ ἄλλα θὰ σοῦ φέρουν ἀκόμα οἱ κουλλήγοι.

ΤΡΙΚ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω συνηγμένους
τοὺς Τσελιγκάδες τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς βοσκὰς τοῦ γένους,
ἀσμένως δ' ἀποδέχομαι τὰ προσφιλή σας δῶρα,
τὰ μάλιστα κατὰλληλα ἐν τῇ παρούσῃ ὥρᾳ,
θ' ἀκούω δὲ μὲ προσοχὴν τί ἀπαιτεῖ καὶ θέλει
ἡ τῶν ποιμένων ἀγαθὴ καὶ ἀδόλος ἀγέλη.

(Οἱ Τσελιγκάδες βλέποντες ἀλλήλους ὁμιλοῦν
κι' οἱ τράγοι τὸν Πρωθυπουργὸν μὲ χάριν κουτουλῶν,
ὁ δὲ Τρικούπης κι' εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον ἀπευθύνει,
ἐνθ' αὐτοὶ γύρω του βελάζοντες κι' ἐκείνοι.)

ΤΡΙΚ.—'Ω ὦ χαριέστατα, ὦρατα, κερασφόρα,
καὶ διὰ σὰς ἐσήμερον εὐδαιμονίας ὦρα.
Εἰς εἰς θὰ μᾶς εὐρετε τὰ μάλιστα προθύμους,
κι' εἰς εἰς θὰ δώσωμεν τροφὴν καὶ γάλας βοσκησίμων
καὶ θὰ βλαστήσουν ἀφθονὰ πρὸς χάριν σας γρασίδια
διὰ νὰ τρέφονται καλὰ οἱ τράγοι καὶ τὰ γιδία,
σεῖς δὲ περιπλεκομένοι μὲ τὰς σφαιρώσας αἰγὰς
ἐρίφους θὰ γεννήσετε πολλοὺς καὶ παχυτάτους.

ἐφ' ᾧ καὶ πλοῦτος πᾶσαν γῆν θὰ κατακλύσῃ μέγας,
εἰς τὴν ταχίστην συντελῶν εὐμάρειαν τοῦ κράτους.

(Αὐτὰ 'στοὺς τράγους προσειπὼν μ' εὐγένειαν μεγάλην
στρέφει τὸν λόγον ἔπειτα πρὸς τοὺς ποιμένας πάλιν.)

ΤΡΙΚ.—Εἰπέτε μου εἰς τί 'μπροῦ κι' ἐγὼ νὰ σᾶς συνδράμω;
ζητεῖτε σιδηρόδρομον πρὸς χάριν σας νὰ κάμω,
ἢ Τράπεζαν κτηματικὴν ἢ σταύλους ἢ καὶ μάνδρας,
ν' ἀνακουφίσω εὐτὼ πως τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνδρας;
Ζητεῖτε νὰ σᾶς δώσω γῆν; ζητεῖτε ἀμνηστειάν;
ἢ μὴ νὰ ὑποβάλωμεν ἐκ νέου τὴν ληστείαν;
Εἰπέτε μου τί θέλετε, καθόσον δ' εἴμπροσσω,
ἐκάστην σας ἀπαίτησιν εὐθὺς θὰ ἐκτελέσω.

Τσ. Α'.—'Αν εἶμαι Τσελιγκας ἐγὼ καὶ οἱ κολληγ' οἱ ἄλλοι,
μὰ εἶσαι Τσελιγκας κι' οἱ μὲ δυνατό κεφάλι,
κι' βόσκεις ζῶα σὰν κι' ἱμάς μὲ ἐρὸ μουνάχα πόδια,
κι' ἔχεις γαϊδούρια 'στὴ βουλή κι' πρέβατα κι' βώδια,
κι' τρέχουν ἀπὸ πῶς σου κι' οὐ μ' αὐτὰ χαζεύεις,
κι' σὰν σφυρίξῃς γύρου σου ἀμέσους τὰ μαζεύεις.
Κι' ἐρῆκες 'Ισοζύγιο κι' μπόλικους παράδες,
κι' σὲ συχαίρουμι γι' αὐτὸ κι' ἱμεῖς οἱ Τσελιγκάδες,
κι' ἐνῶ φουνάζουν κάμπουσοι εὐ κόσμος ποὺς πεινᾷ
κι' πηλαλᾷν εἰ νησιτικὴ κι' πέρνουν τὰ βουνά,
κι' ἐνῶ τοῦ Κοντουάρ ντ' 'Ισκόντ, ποῦ εἶναι 'στοῦ Παρίσι,
κουντεῖ τοῦ κατέρρευτο κι' αὐτὸ νὰ φαληρίσῃ,
μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ ἐοὺ βασιτῆς ἀκόμα
κι' ἐρίσκεις 'Ισοζύγια μὲ τὸ 'δικό σου κόμμα.
Γι' αὐτοῦ πλακώσαμι κι' ἱμεῖς μὲ εὖλο τοῦ ἀσκέρι
νὰ μᾶς χαρίσῃς 'λίγη γῆ ἰδῶ 'στὰ κάτου μέρη,
γιὰ νὰ κατέβουμι κι' ἱμεῖς ἀπὸ τὰ κορφοδούνια,
νὰ ζήσουμι σὸν ἀνθρώπου κι' ὅχι σὸν γευροῦνα.
Β'.—Δώσι λειβάδια κι' σ' ἐμᾶς παχειὰ κι' φουντωμένα,
κι' τότε πᾶ τὸ λαγαρνὶ θὰ οφάξουμι γιὰ σένα.
Γ'.—Νὰ βόσκουν τὰ κατοίγια μας, τὰ βώδια μας κι' εἰ τράγοι.
Δ'.—Νᾶμαστε νοικοκύρηδες καὶ οἰκουπεδοφάγοι.
Ε'.—Νᾶχῃς γεμάτου μὲ τυρᾶ τὸ κάθε σου σεντούκι.
ΣΤ'.—Νὰ πέρνῃς κι' τὸν ψίφου μας ἀπ' εὖλους μονοκούκι.

(Ἐνῶ τοιαῦτα τῶν βοσκῶν τὸ πλῆθος τσαμπουνίζει
ὁρμᾷ 'στὸ 'Ισοζύγιον κατοίκα καὶ κοπρίζει,
ἀλλ' ἕνας τράγος ζωηρὸς τὴν στρώνει 'στὸ κυνήγι;
ἢ δὲ κατοίκα κουτουλᾷ καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ,
καὶ ρίχνει τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ καλαμάρι κάτω,
καὶ τῶν κλητῆρων ἐν οπουδῇ προστρέχει τὸ φουσάτε,
ἐνῶ 'ψηλὸς μανδρόσκυλος λαθραίως εἰσχωρεῖ
καὶ τὸν 'Αναγνωστήπουλον μὲ τρόπον κατοῦρεϊ.)

ΤΡΙΚ.—'Αφήσετε, ἀφήσετε τὰ ζῶα τῶν ποιμένων,
κι' ἐκ τούτων ὀμνηθῆσμαι καὶ κατορτίσω αἶνον.
'Ω Τσελιγκάδες προσφιλεῖς, ἢ χάρις σας θὰ γίνη.

Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,

'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορευεῖ

μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ζῦδι,

Γέφυρα τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

κανέναν ὥς καὶ πρότερον σκηνίτης δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ θὰ διέρχεσθε φαιδροὶ καὶ θέρη καὶ χειμῶνας
εἰς γῆν παχειὰν κι' εὐφορον κι' εἰς θάλλοντας λευκῶν
βοσκόμενοι καὶ βόσκοντες ἀγέλας τετραπόδων,
ὁπόταν δὲ τῶν ἐκλογῶν ἀκούεται ὁ κῶδων,
εὐθὺς τὰς φθειρώσας σας θὰ ρίπτετε καπὸτας
καὶ θὰ σᾶς κάμνω τάχιστα τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης,
καὶ κομματάρχαι μου πιστοὶ καὶ φίλοι μου θὰ εἰσθῇ,
καὶ μέρος θὰ λαμβάνετε κι' εἰς βασιλέων στέψεις...
ἐν τούτοις, σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν εὐαρεστείσθε,
καὶ ἄλλας νὰ μοῦ κίμετε τοιαύτας ἐπισκέψεις.
Τσ. Α'.—Ζήτου λοιπὸν τοῦ Προέδρου...
Β'.— Ζήτου κι' τοῦ Κεράλα.
Γ'.—'Οροι κι' ἄλλου βούτυρο...
Δ'.—'Οροι κι' ἄλλου γάλα.

(Ἀκούονται ὀγκανισμοὶ καὶ βελασμοὶ προβάτων,
ἀλλὰ καὶ τούρων μυκηθμοὶ σφριγόντων καὶ βαρβάντων,
καὶ ὕλακα καὶ συριγμοὶ τσοπάνηδων πολλῶν
καὶ τῶν ποιμνίων κῶδωνες καὶ τοῦ Πανὸς αὐλοῖ,
ὁ δ' εὐφραδῆς Πρωθυπουργός, εἰς ἔλους προσγελῶν,
προπέμπει τοὺς τσοπάνηδες ὥς κάτω 'στὴν αὐλή,
καὶ ἄλλη μὲν προσφώνησι τοὺς κάνει ἐκεῖ πέρα,
κι' ὁ Φασουλῆς χοροπηδᾷ καὶ παίζει ἰγν φλογέρα.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίαις.

'Εξεδόθη καὶ πωλεῖται παρὰ τῆς Πιστωτικῆς
καὶ ὁ δεύτερος ὁ τόμος 'Ιατρικοδικαστικῆς,
ἦν περ ἔγραψε ὁ πάλαι Γεωργιανῆς ὁ 'Αχιλλεύς,
ἐπιστήμων ἐκ τῶν πρώτων καὶ δοκτόρων βασιλεῦς.
Παρ' ὁκτὼ δραχμὰς σαράντα καὶ οἱ ἐρὸ πωλοῦνται τόμοι,
κι' ἂν εἰν πάρτε ἀμέσως, θ' αὐξήθεον περὶ ἀνάμνη.

'Αφροῦ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὴν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν Ρωμὸ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ἔσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμὴς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τοῦτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ὅς μὴ φορτίνωνται συχνὰ 'στὴν ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυὰ κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.